Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Brev fra Præsident Brigham Young.

(Fra „the Millennial Star.")

Formaning til de Hellige i Europa at ydmyge sig — at faae Guds Aand — at lægge tilside forfængelig Philosophi — at prædike Evangeliets første Principer og advare Jordens Beboere for de tilkommende Straffedomme.

Præsidentens Contoir i Store Saltsø Stad
den 30te October 1856.

Ældste Orson Pratt,

Kjære Broder! Deres Breve af 6te og 31te Juli og 5te August, indeholde Lister over Personer, som ikke kommer, og som var skrevet efter, og Aarsagerne hvorfor, modtoges den 6te dennes.

— — — — — — — — — — — —

Vor Emigration er sildig, de to sidste Compagnier, bestaaende af over 900 Sjæle, er endnu ikke ankomne. Der er Snee paa Bjergene og paa Sletterne.

Vi har sendt ud store Forraad af Vogne med Meel, andre Levnetsmidler og Klæder, saa at vi troer, at alle vil komme ind lykkeligen foruden megen Lidelse. Broder Smoot er endnu ikke ankommen, men er her imellem og Bridger med tilstrækkelige Vogne og Trækdyr.

Emigrationen er altfor sildig; dette er et Onde, som maa raades Bod paa for Fremtiden. Vi giver Dem nu bestemte Instructioner, at saavidt som De raader for Emigrationens Dragen over Sletterne, skal De ikke tillade noget Compagni at forlade Missourifloden sildigere end den 1ste August, og det er langt mere at foretrække, at de forlader den tidlig i Juni eller Mai. Dersom de kunde komme afsted saa tidlig, vilde de ankomme hid tidsnok for at hjælpe til med Indhøstningen, og have Leilighed til at lægge op noget Vinterforraad, at faae hjem Brænde osv.; hvorimod nu en stor Deel maa underholdes ved Godgjørenhed næsten et Aar, førend de kan gjøre noget for dem selv.

Ethvert Aar maa et stort Antal af Mænd og Vogne og en stor Qvantitet af Levnetsmidler sendes ud for at møde Emigrationen;

dette er et Udlæg, der nu betragtes og har altid været betragtet som frivillig Ydelse; men det er et trykkende Paalæg for Folket og er bleven et alvorligt offentligt Tab. Det forhindrer Tilsaaeningen af Tusinder af Hvedeagre om Høsten, hvilket vilde, dersom det skete mere almindeligen, spare en uhyre Hoben Arbeide med Vanding, ved Siden af at frembringe et meget større Forraad af Hvede, tidligere Indhøstning og bedre Qvalitet. Det forhindrer Folk fra at faae sammen deres Brænde for Vinteren; derfra opstaaer en stor Deel mere Arbeide, for ikke at sige Noget om hvad de har at udstaae og om den forøgede Udgift, hvilket alt, eller idetmindste en stor Deel vilde undgaaes, naar de havde Leilighed til at udføre dette Arbeide i en passende Aarstid, da Trækdyrene kan finde Græs til at æde, og have gode Veie at gaae paa. Saaledes kan De forstaae hvor store Tab en sildig Emigration foraarsager ikke alene Emigranterne, men ogsaa hele Israel; hvilket Alt kunde undgaaes ved at tage tidligt afsted. Lad derfor herefter dette blive Deres Valgsprog: „Tag Tiden ved Haartoppen, og dersom De ikke gjør fuldt saa meget, gjør det bedre.“ Men dersom De vil gjøre som vi siger Dem, saa vil De gjøre mere, saavel som bedre.

Lytter! Der behøves en stor Reformation i England, Skotland og Wales; de Hellige er døde og drikker ikke af den levende Kilde; den Almægtiges Ild er ikke i dem; og vi gjør den samme Bemærkning med Hensyn til de Ældste, som er udsendte at prædike.

Broder Orson og Broder Ezra, ydmyger Eder for Hærskarernes Herre, og bliver fyldte med den Almægtiges Aand; mogtag den Hellig-Aand og lad den leve i Eders Indre, og udgyd den over Folket; opvækker Folket, baade Gamle og Unge, Ældsterne og Præsterne, de Halvfjerdsindstyve og Overpræsterne, Lærerne og Diaconerne, og alle de Hellige, til Følelse om deres Forpligtelser; faae dem til at hellige sig for Hærskarernes Herre; faae dem til at praktisere Reenlighed med deres Personer og i deres Huse, at den Høiestes Kraft kan hvile over dem. Lad Broder Benson og De selv, saa meget som muligt, gaae igjennem alle Conferencerne og Grenene og opvække dem; kalder og ordinerer Ældster og send dem ud i ethvert Nabolav, Kirkesogn og enhver By, og i ethvert Qvarteer af Stæderne, og lad de Ældste møde ofte tilsammen, for at at bede og tale om de Ting, som henhører til Riget, og faae den Hellig-Aand. Afskær de døde Grene, paa det Træet maa trives, voxe og udsprede sig; saa at det maa forsyne med levende Vande, hvor de Hellige kan komme og drikke af Kilden.

Faae Ældsterne, Præsterne, Lærerne og Diaconerne til at arbeide; kom dem til at opvaagne af deres Sløvhed og indhente den Tid, de har tabt, medens de sov; udkast den Almægtiges Pile mod dem indtil I faaer dem rigtige, indtil I faaer dem opildede af den Hellig-Aand, indtil I faaer dem opvakte og virksomme, og see, om ikke Herren udgyder en større Velsignelse, end I har Rum til at modtage.

Vær ygmyge og søg Herren som Børn; afskaf Eders forfængelige Philosophi og berøv Eder selv for Riget. Prædik Christum og ham korsfæstet — prædik Liv

og Saliggjørelse for de Ældste, for de Hellige først og siden for Folket. Begynd hjemme i Contoiret — rens og gjenfød dem; faae Aandens Fylde og den Høiestes Kraft til at hvile paa Eder, og gaae saa ud til Folket og lad en Reformation opvækkes iblandt de Hellige; opilde hverandre og siden alle de Hellige; lad alle tage Deel deri, og naar de har tilstrækkeligen renset Indsiden af Karret, lad dem saa rense Udsiden og fornye deres Pagter i Daabens Vande, og blive i Sandheden, og være levende i Kirken og Guds Rige.

Lad de Ældste gaae ud i enhver Krog og ethvert Hjørne af Landet og trofast advare alle Mennesker til at fortryde deres Synder og omvende sig til Herren, og prædike de første Principer af Evangeliet; og fyldte med den Hellig-Aand lad dem være virksomme i deres Pligters Opfyldelse. Berøres det Forbigangne, lad det ikkun skee for at anspore for Fremtiden; lad ellers *det Forbigangne* være *det Forbigangne*, og vaagn op til et nyt Liv.

Broder Benson! riv Skællene fra Øinene paa de gamle Hellige og paa de unge Hellige og paa de Retskafne af Hjertet, som kommer for at høre det evige Livs og Saliggjørelsens Ord fra Herrens Tjeneres Læber. Gaae meget i Raad med hinanden, bliv i stor Troe og vær fyldte med den Hellig-Aand, med Jesu og Josephs Vidnesbyrd; og tilraab Folket at omvende sig.

Kjære Brødre! modtag vor Formaning i Sagtmodighedens Aand, at I kan blive stærke. Vær standhaftige og troe, og aflæg Egenkjærlighed, Begjerlighed og enhver Skjødesynd, at I kan være rene for Guds, vor himmelske Faders, Aasyn.

Virk og arbeid for Zions Velfærd og Interesser og for Folkets Frelse! Omvend de Hellige igjen. Vi føler os forvissede om, at de behøver det, i det Mindste en stor Deel af dem, og det vil ikke skade nogen af dem. Skulde nogen af dem have faaet Lidt af den Hellig-Aand, saa vil lidt Mere ikke skade dem.

Vi siger Eder, at de er sløve; de er ligesaa her; men vi er ifærd med at vaagne, lad dem vaagne i Europa ogsaa; lad Synderen blive bange, og Hykleren frygte og bæve, og lad den Almægtiges Ild fortære de Onde og Ugudelige, at deres Sted ikke mere maa være kjendt paa Jorden.

Vi ønsker, at T. O. Angell maa vende tilbage tidlig til Foraaret; at han maa være ved Independence for at komme frem med April-Posten, eftersom Broder Ward er gaaet bort, og vi ønsker at paaskynde Tempelarbeidet næste Sommer. Vær saa god at forsyne ham med det Nødvendige, saa at han ikke maa blive forsinket paa sin Hjemreise; bebyrd ham ikke og lad ham ikke selv bebyrde sig med Noget, som kan forsinke ham. Vi vil skrive ham til med næste Post — — — — —

Vi foreslaaer James A. Little som Emigrationens General-Agent i de Forenede Stater næstkommende Aar, og siig ham, at dersom han ikke kan faae Compagnierne afsted fra Florence før den 1ste August, saa lad dem vente til et andet Aar; thi vi har besluttet at standse denne sildige Tagen afsted over Sletterne. Faae at vide Mængden eller Antallet af Emigranterne, som skal gaae heelt op, og underret Broder Erastus

Snow derom, saa at han kan have Tingene istand ved Udrustningsstedet, naar Emigranterne ankommer. Brevvexl flittigen med Broder Taylor, saa at vore Agenter og Compagnier kan have Nytten af alle de Raad og Underretninger, han er i Besiddelse af; men vi venter ikke, at Broder Taylor skal aabne Mellemregning med Liverpool-Contoiret paa Grund af Emigranter, som gaaer heelt op, men simpelthen at anvende sin Indflydelse og Bestræbelse som Medarbeider til Gavn for Emigrationen, at være paa Færde og gjøre den større Lethed han har til at erholde Underretning fordeelagtig for Compagniet.

Vi har netop modtaget en Expresse fra Capt. Willies Haandkarre-Compagni; de antages nu at være henved Green river (den grønne Flod), eftersom Expressen forlod dem Søndag Morgen den 26de dennes nærved det sydlige Pas. Vi har ikke nyligen hørt fra Brødreue Martin, Hodgetts, Hunt og William Walker. Dette (Capt. Willies) Compagni havde en temmelig haard Tid i et Sneefog, som varede i to Dage, hvorefter det blev klart og koldt; Hjælpen blev sendt betimelig, men ikke for tidlig; vi sendte den dog, saasnart som vi erfoer deres Komme, hvilket ikke skete, førend Brødrene Franklin, Spencer og Andre ankom om Aftenen den 4de dennes.

Vi har ogsaa udsendt siden den Tid mange Vogne, bestemte til at tage dem op og bringe dem alle ind.

Veiret vedbliver endnu at blive mildere, og Expressen underrettede os om, at der er ingen Snee paa Veien; det gaaer ogsaa bedre, eftersom de kommer denne Vei (nemlig om det sydlige Pas). Broder George D. Grant tog afsted med elleve Vogne og de bedste Muuldyr for at møde Broder Martin, og vidste ikke hvor det skulde blive. Lad dette være en Lectie for os til ikke for Fremtiden at lade Compagnierne tage saa silde over Sletterne. Det er et stort Misgreb. De tre første Compagnier kom frem i god Tid og var overmaade heldige, og de var sildig nok. Vi havde ingen Forestilling om, at der var flere Compagnier, indtil vore Brødre ankom, idet vi formodede, at de vilde tage deres sildige Ankomst til Amerika i Betragtning, og ikke lade dem tage afsted over Sletterne førend næste Aar; men saaledes er det, og nu er det for seent at raade Bod derpaa — — — —

Dersom De, Broder Benson, og de andre Brødre, gaaer ud med Reformationens Aand gjennem England og de brittiske Conferencer, som vi har foreslaaet, vil I finde en stor Forøgelse af Medlemmer og Midler skjænkede til Værkets Fremme; I vil finde Eders Hænder løste og komme ud af Gjæld, og blive i Stand til at hjælpe os, alt det vi skal forlange, og ligeledes blive istand til at virke kraftigen og heldigen med Hensyn til Emigration. Underviis de Hellige i at indsamles og sætte over Havet, dersom de ikke kan komme længere, og siden kan de arbeide sig videre frem; mange vilde ikke behøve at være i Staterne over et Aar, førend de kunde anskaffe sig det fornødne Befordringsmiddel og komme frem uden Hjælp; Andre kunde maaskee i to Aar gjøre det samme. Belær dem angaaende disse Ting, og aabne enhver virksom Dør, som kan lade sig gjøre til at ind-

samle de Hellige, ved Siden af den Hjælp, som Emigrationsfondet kan yde, og anvend det, som kommer ind, til at hjælpe saadanne Personer, som ikke kan hjælpe sig selv.

Idet jeg beder Herren at velsigne og bevare Dem og Deres Raadgivere for stedse, forbliver jeg i Sandhed

Deres Broder i Christi Evangelium
Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Marts. 1836. (Fortsat fra Pag. 153).

Fredag den 25de. Bivaanede Skolen med Morgenklassen; ligeledes Kl. 5 Efterm. og fik en Forelæsning over hebraisk Grammatik. Vi havde behageligt Veir og godt Kaneføre.

Løverdag den 26de. Hjemme, varetagende mine huuslige Forretninger om Morgenen. Mødtes efter Frokost med Præsidentskabet for at gjøre Foranstaltninger for den høitidelige Forsamling, hvilket optog Resten af Dagen.

Søndag Morgen den 27de. Menigheden begyndte at samles ved Templet, omtrent Kl. 7, en Time førend Dørene skulde aabnes. Mange Brødre vare komne ind fra Egnen rundt omkring, for at være Vidne til Indvielsen af Herrens Huus, og faae Deel i hans Velsignelser; og saa stor var Længselen ved denne Leilighed, at flere Hundrede (sandsynligt fem eller sex) forsamlede sig førend Dørene vare aabnede. Præsidenterne traadte ind, tilligemed Dørvogterne, og ordnede dem ved de indre og ydre Døre; vi stillede ogsaa Opsynsmænd til at modtage frivillige Gaver, dersom nogen skulde være sindet at bidrage Noget til Udredelsen af Omkostningerne for Opbyggelsen af Herrens Huus; vi indviede ligeledes Talestolene, og helligede dem til Herren.

Dørene bleve da aabnede. Præsidenterne Rigdon, Cowdery og jeg placederede Menigheden eftersom de kom ind, og efter den bedste Beregning vi kunde gjøre modtoge vi imellem ni og ti Hundrede, hvilket var saa mange, som beqvemt kunde sidde der. Vi underrettede derpaa Dørvogterne om, at vi ikke kunde modtage flere, og en stor Mængde gik glip af Velsignelserne af denne Forsamling, fordi Huset ikke var rummeligt nok til at modtage dem; det gjorde mig ondt, at ikke alle mine Brødre og Søstre kunde deeltage i Forsamlingen, og jeg raadede dem derfor at begive dem til Skolehuset og holde Forsamling der, hvilket de gjorde, og fyldte hele det Huus ogsaa, og endda maatte Mange blive udenfor.

Medlemmerne bleve derefter ordnede paa den følgende Maade, nemlig: i den vestlige Ende af Huset indtoge Præsidenterne G. Williams, Joseph Smith senior og William W. Phelps den første Talestol for det melchisedekske Præstedømme; Præsidenterne Joseph Smith jun., Hyrum Smith og Sidney Rigdon den anden Talestol

Præsidenterne David Whitmer, Oliver Cowdery og John Whitmer den tredie; den fjerde blev indtaget af Præsidenten for Overpræsternes Qvorum, hans Raadgivere og to Forsangere. De tolv Apostle tilhøire paa de tre høieste Sæder. Præsidenten for de Ældste, hans Raadgivere og Skriver paa det Sæde lige under de Tolvs; Kirtlands Høiraad, bestaaende af tolv, tilvenstre paa de tre første Sæder; det fjerde Sæde og det næste under Høi-Raadet blev indtaget af Ældsterne Warren A. Cowdery og Warren Parrish, som tjente som Skrivere. Talestolene i den østlige Ende af Huset, for det aaronske Præstedømme, bleve indtagne som følger: Kirtlands Biskop og hans Raadgivere, paa den første Talestol; Zions Biskop og hans Raadgivere, paa den anden; Præsdenten for Præsterne og hans Raadgivere, paa den tredie; Præsidenten for Lærerne og hans Raadgivere og en Forsanger paa den fjerde; Zions Høi-Raad, bestaaende af tolv Raadsmedlemmer, til høire; Præsidenten for Diaconerne og hans Raadgivere, paa Sædet under dem; de syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, til venstre. Sangernes Chor sadde i de fire Hjørner af Rummet paa Sæder beredte dertil.

Modtog ved Bidrag — ni hundrede og ni og tredsindstyve Dollars.

Klokken 9 Formiddag begyndte Præsident Sidney Rigdon Dagens Tjeneste med at oplæse den 96de og 24de Psalme.

Et udmærket Chor af Sangere, anførte af M. C. Davis, afsang følgende Sang:

Melodie — Sterling.

„Ere long the vail, will rend in twain
The king descend with all his train,
The earth shal shake with awful fright
And all creation feel his might," osv.
(See den engl. Sangbog, Side 17.)

Præsident Rigdon anholdt for Naadens Throne paa en ydmyg og passende Maade, og følgende Sang blev afsunget:

Melodie — Wigmouth.

„O happy souls who pray,
Where God appoints to hear," etc.
(See den engl. Sangbog, Side 12.)

Præsident Rigdon læste derefter det 18de, 19de og 20de Vers af det 18de Capitel i Mathæus, og prædikede især over det 20de Vers. Han talte halvtredie Time paa sin sædvanlige logiske Maade. Hans Bøn og Tale var meget kraftig, begeistret og passende for Leiligheden. I en Deel af sine Bemærkninger var han meget høitidelig, og bragte Taarer i Manges Øine. Derpaa kastede han et Blik tilbage paa alt det Arbeide, de Forsagelser og den Ængstelse, de havde udstaaet, som havde arbeidet paa at opføre dette Huses Mure, og tilføiede, at der var dem, som havde vædet dem med Taarer i Nattens tause Skygger, medens de bade til Himmelens Gud om, at han vilde beskytte dem og standse de vanhellige Hænder paa samvittighedsløse Undertrykkere, som havde udtalt den Forudsigelse, da Grundvolden blev lagt, at Murene vilde aldrig blive fuldførte.

Med Hentydning paa hans Hovedtext opstillede han som et Udgangspunkt, at i Frelserens Dage var der Synagoger, hvor Jøderne tilbade Gud, og i Forening med disse det prægtige Tempel i Jerusalem; alligevel,

da, ved et vist Tilfælde, Een foreslog at følge ham, hvorsomhelst han gik, udbrød han, som var Arving til alle Ting, ligesom Een, der i sin Sjæls Bitterhed føler sin fornedrende Fattigdom: Rævene have Huler osv. Dette, sagde Taleren, var etBeviis, i hans Tanker, at den Høieste ikke skrev sit Navn der, og at han ikke modtog deres Dyrkelse, som opsendte deres Løfter og Tilbedelse der. Det var øiensynligt af den Kjendsgjerning, at de ikke vilde annamme ham, men stødte ham ud af deres Midte, raabende: Bort med ham, korsfæst ham! korsfæst ham!! Det var derfor overflødigt beviist, at hans Aand ikke boede i dem. De vare de udartede Sønner af ædle Forfædre, men de havde for længe siden dræbt Propheterne og Seerne, ved hvem Herren aabenbarede sig til Menneskenes Børn. De vare ikke ledede ved Aaabenbaring. *Dette*, sagde Taleren, var den store Vanskelighed iblandt dem — *deres Vantroe paa ny Aabenbaring.*

Han bemærkede videre, at deres Vantro paa ny Aabenbaring var Middelet til at dele hiin Slægt i de forskjellige Secter og Partier, som da existerede. De vare oprigtige Tilbedere, men deres Dyrkelse var hverken fordret af dem, eller antaget af Gud. Frelseren selv, som kjendte alle Menneskers Hjerter, kaldte dem en Slægt af Øgleunger. Det var et afgjørende Beviis i hans Tanker, at som der var Pharisæer, Saducæer, Herodianer og Essæer og mange andre afvigende fra hverandre, bleve de styrede af Menneske-Bud og Forskrifter, og Enhver havde noget Særegent for sig selv; men Alle stemmede overeens i et Punct, nemlig: atmodstaae Frelseren, og saaledes opdage vi, at han kunde med den største Ret udbryde, uagtet deres Gudsgyrkelse i Synagoger og Tempel: „Rævene have Huler og Himmelens Fugle have Reder, men Menneskenes Søn har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.“

Han greb Leiligheden her til at bemærke, at en saadan Splidagtighed i Følelsen altid var opstaaet og altid vilde opstaae, naar Folk ikke blev styret af ny Aabenbaring. Dette bragte ham til den uomstødelige Slutning, at den nærværende Tids forskjellige Secter, derved at de udviste den samme Aand, hvilede under den samme Fordømmelse som dem, der vare samtidige med Frelseren. Han indrømmede, at der var mange Huse, mange tilstrækkelig store, byggede til Gudsdyrkelse, men ikke et Eneste, paa hele Jordes Overflade, undtagen dette, som er bygget ved guddommelig Aabenbaring; og var dette ikke saaledes, kunde den kjære Forløser, i disse Oplysningens Dage, og religiøse Dage, sige til dem som vilde følge ham: „Rævene have Huler, og Himmelens Fugle have Reder, men Menneskens Søn har ikke det, han kan hælde sit Hoved til.“

Efterat han havde endt sin Tale, opfordrede han de forskjellige Quorumer, begyndende med Præsidentskabet, til at erklære, ved at reise dem op, deres Villighed til at erkjende mig som deres Prophet og Seer, og opholde mig som saadan ved deres Troes Bøn. Alle Qvorumer i deres Tour opfyldte glade denne Begjæring. Derpaa opfordrede han hele de Helliges Menighed til ogsaa at give deres Samtykke, ved at reise dem op, hvilket de gjorde Alle som Een.

Den følgende Sang blev derefter afsunget:

Melodie — Hosianna.

„Now let us rejoice in the day of salvation,
No longer as strangers on earth need we roam.“ etc.

Efter et kort Ophold af tyve Minutter, i hvilken Tid Forsamlingen beholdt deres Pladser blev Tjenesten begyndt igjen med at synge Psalmen Adam-ondi-ahman —

„This earth was once a garden place,
With all her glories common.“ etc.

Jeg holdt derpaa en kort Tale, og opfordrede de forskjellige Qvorumer, til at erkjende Præsidentskabet som Propheter og Seere, og opholde dem med deres Bønner. De sluttede alle Pagt at gjöre saa, ved at reise dem op.

Derefter opfordre jeg Qvorumerne og den forsamlede Menighed af Hellige, til at anerkjende de tolv Apostle, som vare nærværende, som Propheter, Seere og Aabenbarere, og særdeles Vidner for hele Jordens Nationer, holdende Rigets Nögler for at aabne det, eller lade det blive aabnet, iblandt dem, og opholde dem med deres Bønner, hvilket de gjorde ved at reise dem.

Dernæst opfordrede jeg Qvorumerne og de Helliges Menighed til at anerkjende Præsidenterne for de Halvfjerdsindstyve, der handle som deres Repræsentanter, som Apostle og særdeles Vidner for Nationerne, i at hjelpe de Tolv i at aabne Evangeliets Rige iblandt alle Folk, og at opholde dem med deres Bönner, hvilket de gjorde ved at reise dem.

Derpaa opfordrede jeg Qvorumerne og de Helliges Forsamling. til at anerkjende Kirtlands Höi-Raad i hele Myndigheden af det melchisedekske Præstedømme, og opholde dem med deres Bønner, hvilket de samtykkede i ved at staae op.

Derefter opfordrede jeg Qvorumerne og de Helliges Forsamling til at anerkjende og opholde med deres Bönner, Biskopperne af Kirtland og Zion og deres Raadgivere i hele Myndigheden af det aaronske Præstedömme, hvilket de gjorde ved at staae op.

Dernæst opfordrede jeg Qvorumerne og de Helliges Forsamling til at anerkjende Høi-Raadet i Zion, og opholde det med deres Bønner i hele Myndigheden af Over-Præstedömmet, hvilket de gjorde ved at staae op.

Derpaa opfordrede jeg Qvorummerne og alle de Hellige, til at anerkjende Præsidenten for de Ældste og hans Raadgivere, og opholde dem med deres Bönner, hvilket de gjorde ved at staae op.

Qvorumerne og Forsamlingen blev da opfordret til at anerkjende og opholde med deres Bönner, Præsidenten for Præsterne, Lærene og Diaconerne og deres Raadgivere, hvilket de gjorde ved staae op.

Voteringen var eenstemmigen i ethvert Tilfælde, og jeg propheterede for alle, at forsaavidt som de vilde opholde disse Mænd i deres forskjellige Stillinger (hentydende paa de forskjellige Qvorumer i Kirken), vilde Herren velsigne dem; ja, i Christi Navn skal Himmelens Velsignelser blive Eders; og naar Herrens Salvede gaae frem til Nationerne for at forkynde Ordet, bærende Vidnesbyrd til denne Slægt, dersom de da annammer det, skal de blive velsignede; men dersom de ikke annammer det, vil Guds Dom følge snart efter, indtil den Stad eller det Huus, som forkaster dem, skal blive ladt øde.

Derefter blev Lovsangen, staaende paa Siden 262 i de Sidste Dages Helliges engelske Psalmebog, afsungen:

Melodie — Dalston.
„How pleased and blest was I
To hear the people cry:
Come, let us seek our God to-day,“ etc.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Vi har i dette Nummer af *Stjernen* indrykket en Oversættelse af et Brev fra Præsident Brigham Young, skrevet ved den Hellig-Aands Viisdom og Kraft, og vi giver ogsaa nedenstaaende Bemærkninger fra Præsidentskabet i Liverpool om

Reformation.

Lad de Hellige læse Præsident Brigham Youngs Brev, de Advarsler og Raad, som indeholdes deri, og annamme samme som Guds Ord. Omvendelsens og Reformationens Værk skulde begynde uopholdeligen. Lad for det første alle Missionærer fra Præsidentskabet i Liverpool af og overalt i alle disse Lande omvende sig og forbedre sig i Ord og Gjerning, i Tanker og i Flittighed. Der gives mange Ting, hvorfra vi skulde omvende os. Enhver af os kan see, hvori vi har feilet i at opfylde vore Pligter; hvori vi har været efterladne; hvori vi har tilladt os Letsindighed i Samtale; hvori vi har forglemt Guds Loves Nøiagtighed — vore Kalds Ansvarlighed — og Vigtigheden af det Budskab, som os er anbetroet. Lad os opvaagne og afryste vor Dorskhed og raabe til vor Gud Dag og Nat, at vi maa blive fyldte med den Hellig-Aand. Lad os fornye vor Flittighed og ligeledes vore Pagter og blive gjendøbte med Vand, at vi kan blive fyldte med Guds Kraft; ja, døbes med Ild og den Hellig-Aand, at den Almægtiges Ord maa blive ligesom Ild i vore Been, saa at, naar de udgaaer af vor Mund, de kan skære som et skarpt tve-egget Sværd, bringende Hyklere og Overtrædere iblandt de Hellige til at skjælve og bæve, og Skræk og Frygt til at gribe de Ugudelige. Erindrer, kjære Brødre i Tjenesten, at I er de valgte Saliggjørelsens Kar for denne Slægt — Lysets Sendebud til dem, som sidde i tykt Mørke. Lad Eders Lys skinne med celestial Glands; lad det oplyse Jordens mørke Afkroge; lad dets Klarhed oplyse de Hellige i alle deres Forsamlinger og Boliger. Raab høit, spar ikke; viis de Hellige Syndens skrækkelige Følger. Arbeid med Kraft til at advare og frelse. Sæt Præstedømmet i Orden, rens dem, kast ud de dovne, ulydige og unyttige Tjenere; beskik andre i deres Sted. Erindre, at der er en Dag til Kaldelse, og en Dag til Udvælgelse; lad de Trofaste blive valgte; og lad de Utroe, naar de er prøvede og befundne manglende, gaae til deres eget Sted.

Naar vi har sat os selv og Præstedømmet i Orden — naar vi er bleven omvendte og har renset Embedsstanden — naar vi har gjort vore første Gjerninger om igjen, og er bleven fyldte med den Hellig-Aand, lad os prædike Omvendelse for de Hellige; thi der hersker Mørke iblandt dem, og Satan har megen Magt over dem. De deeltage i Babylons Synder, og medmindre de bringes til Omvendelse, vil de omkomme i Plagerne, som skal udøses over den. Tilraab de Hellige at omvende sig fra deres Lunkenhed, Mørke og Vantro, fra Ureenligheden i deres Huse og paa deres egne Personer og Omgivelser; underviis dem om, at den Hellig-Aand boer ikke sammen med Smuds, eller i vanhellige Templer; lær dem at holde Viisdoms Ordet helligt, og ikke spøge med og ringeagte de Ord, som Gud har givet til deres timelige Frelse; lær dem at leve fredeligen med hverandre og at have Fred i deres Familier. Paasee at den huuslige Gudsdyrkelse iagttages i rette Tid. Paasee at Søndagen ikke optages med Kogning og Legemets Pleie, istedetfor at gaae til Forsamling og pleie Sjælen. Paasee at Bagtalelse og Sladder er aldeles afskaffet. Paasee at de Hellige møder i Bønforsamlinger, og beder mere, istedetfor at tale og formane saa meget. Paasee at Overtræderen og den Forsømmelige behandles retligen; og dersom de ikke vil omvende sig, lad dem afskæres fra Kirken.

Naar de Hellige er bleven beskaarne og de døde Grene afskaarne, naar de har fortrudt, forbedret sig og bleven heelt igjennem omvendte, gjendøb og confirmeer dem; og Alle, som vægrer sig for at fornye deres Pagt ved Daab, lad dem udelukkes og ikke staae i Forhold eller Samfund med de Hellige. Erindre, at Gjendaab vil ikke gjøre dem noget godt, som ikke forsager deres Synder; de maa leve i et nyt Levnet, ellers vil Aanden ikke boe hos dem.

O, I Hellige, opvaagner og opstaaer fra den fæle Dødsslummer, som har bemægtiget sig Eder. Opvaagn fra Syndens Farer! Afryst Eders Døsighed — puds Eders Lamper; fyld dem med Livets Olie; lad dem brænde med straalende Klarhed; thi Himmelens Magter er nær! Brudgommens Røst vil snart høres! Bered for at møde ham! Lad ikke den Dag komme over Eder uforvarendes! O lytter til Advarslen og bliv evindeligen velsignede!

Kjære Brødre og Søstre i Skandinavien! Vi lægger ovenstaaende Formaninger, Raad og Alvorsord paa Eders Sind. Tiden er kommen, at Herren fordrer af os, at vi skal tage alvorligen fat paa at tjene ham i Aand og Sandhed. Zions Indvaanere har begyndt at rense sig selv for Herren. Befalingen er udgangen og Exemplet er givet af Kirkens øverste Authoriteter i Zion, der alle har ydmyget sig for Gud, fornyet deres Pagter i Daabens Vandbad for at blive styrkede til et fuldkomnere Liv, faae mere af Guds Aand og berede sig til at taale Retfærdighedens Dag paa Jorden. Denne Reformation, saaledes begyndt i Zion, vil udstrække sig til alle dens Stave og Grene, og Præsidentskabet i England har efterfulgt det samme Exempel, og da vi vil træde i deres

Fodspor, for at blive forenede med dem, med Christus og med Faderen i een Aand, har vi allerede her i Kjøbenhavn med Glæde taget fat paa Reformationsværket; og det er vor kjærlige Opfordring til det hele Præstedømme heri at staae os bi, og hver i deres respektive Virkekredse, ved deres eget Exempel foregaae, opmuntre og tjene de Hellige i Udførelsen af de givne Instructioner. Lad dog alle Ting skee i Sindighed, Viisdom og en for Gud velbehagelig Orden. De Præsiderende sammenkalde først Præstedømmet i Grenene eller Distrikterne, eftersom det bedst passer, holder en Faste- og Bønnedag, ydmyger sig for Herren, aabner deres Hjerter for hverandre, bekjender deres Synder, tilgiver hverandre, om der er nogle Udstaaelser, og saaledes beredte, med det alvorlige Forsæt at forbedre sig og med fornyet Iver og Kraft at tjene Herren, gaaer de til Daabens Vande, administrerer den hellige Handling, og derefter ved Hænders Paalæggelse paany bekræfter Medlemskabet, den Hellig-Aands Naadegave og de forhen modtagne Ordinationer og Velsignelser. Gaaer siden frem og bereder de Hellige efterhaanden til at fornye deres Pagt, og Herren vil velsigne Eder alle, dersom I af et oprigtigt Hjerte bestræber Eder for at opfylde Eders Pligter i alle Henseender; og fremfor Alt glemmer ikke at opdrage de Unge i Herrens Frygt, lærer dem tidligt Evangeliets Lære, at de ogsaa kan nyde den Velsignelse at gjøre Pagt med Herren og annamme den Hellig-Aands Naadegave, og beredes til gode Undersaatter i Christi Kirke og Rige.

De Helliges Eenhed — Broderskab i Christo.

(Fra „the Millennial Star.“)

Virkningen af ethvert Princip i Saliggjørelsens store Plan sigter til Eenhed; og Fuldendtheden af Guds Riges Organisation indbefatter Broderskab i den høieste og meest ophøiede Betydning. Det System, som ikke paa en fornuftig og tydelig Maade har dette til Formaal for dets Mission, og som ikke nogensinde frembringer ovennævnte Kjendetegn i alt tydeligere Omrids og indpræger dem paa alle dets Arbeider og Virkninger, har ingen Lighed eller Overeensstemmelse med Christi Evangelium. Enhver Samfundsform, som i dens Retning er modsat det, som leder til Eenhed og Broderskab, er i Fjendskab med Saliggjørelsens Plan, omstyrter det, som er til største Fordeel for Verden, og bringer Menneskene ind paa en Sti, som leder dem fra den himmelske Herlighed og Fuldkommenhed til den yderste Fornedrelse.

Omendskjøndt det er klart, at disse Kjendetegn paa Guds Riges Organisation ikke vil være saa tydeligt og stærkt udhævede i dets Barndom, som naar det opnaaer Modenhed og fuldkommen Udvikling, vil de dog, selv i dets meest umodne Tilstand, udgjøre dets Særegenheder og give det dets eiendommelige Præg. Nu

vel, denne Rigets Eiendommelighed kan ikke skjules eller tabes, eftersom den er en stor Væsentlighed af dets Tilværelse. Fordunkles eller tabes denne Eiendommelighed, da er det ikke længere det samme System; dets Skikkelse bliver forandret, og et andet Særkjende gives det. Forestillingen om en Organisation, som voxer til en Form, og modner til en Natur, hvoraf den ikke havde noget i dens tidligste Barndom, er i Modsætning til enhver Lov for Tilværelse og Udvikling. Intet forandres fra Roden af, hverken i Slags, Eiendommelighed eller Organisation. Vi kan simpelthen see det i de forskjellige Udviklingstrin af en varig og forholdsrigtig Væxt. Først er det Spiren, saa den spæde Tilstand, og tilsidst Modenhed; men Naturen er ikke forandret. Ethvert System eller Væsen frembringer og avler dets egne Slags, og udfolder sig ifølge dets Beskaffenhed og indre Indretning. Saaledes vil Kjendemærkerne paa Eenhed og Broderskab, som giver Guds Rige dets Eiendommelighed og Skikkelse, voxe til deres fulde Form og fremtræde i majestætisk Storhed. Paa den anden Side vil den Maalestok, hvorefter man kan bedømme Eiendommelighederne ved den guddommelige Organisation, og Retningen af dens Virksomhed og Virkninger, tjene til at bedømme de modsatte Eiendommeligheder og Retninger af andre Systemer, som adskiller sig fra det førstnævnte i Aand og Form.

En Betragtning af disse oprindelige Love for Organisation og Udvikling indgiver os naturligen Meget, som er mere eller mindre forbundet med vort Æmne. Vi har fremsat den ubetingede Nødvendighed for, at Grundvolden for Eenhed og Broderskab maa lægges, og at Spirerne maa dannes, førend de kan blive en Virkelighed for Samfundet, eller voxe til Modenhed og Fuldkommenhed. Vi kan ogsaa see Følgerigtigheden af, at den Grundvold lægges, medens Menneskene er i en Samfundsprøvestand. I Sandhed, Dannelsen, Væxten og Modningen udgjøre Prøvetrinene, og henhører især til dem, medens Modenhed og Fuldkommenhed er Resultatet og Enden. De sidste Udviklingstrin gaaer ikke forud for eller frembringer de første, men frembringes af dem. Dannelsen, Væxten og Modningen af Væsener, Samfund, Systemer og alle Ting i Tilværelsen, er det, som foregaaer under Udviklingen og Udbringelsen af deres iboende Beskaffenhed, Principer og Stræben til et vist Maal; og deres Fuldkommenhed indbefatter simpelthen, at deres Væxt har naaet sin Fylde.

Den blot tænkte Fuldkommenhed beløber sig til — Intet. Den theologiske Mysticisme, som paa en Maade personificerer Fuldkommenhed, og gjør den til et ufatteligt Noget, som de Forløste har givet dem i den anden Verden at ægte, istedetfor at ansee den som et Standpunkt, de har opnaaet, er i det Høieste værdt at at ansee som en poetisk Forestilling. Det, som gjør den til andet end en Tilværelsestilstand, og betragter den som en Tilstand, særskilt fra Ting, som Gud har beredt, og ind i hvilken han agter at tage en Deel af sine Gjerninger, er af den samme Beskaffenhed som den Philosophi, der lærer, at han skabte Universet af Intet, og som indpræger Begrebet om en Himmel udenfor Tid

og Rum. En Samfundshimmel, som er uafhængig af Samfundsforholde og som ikke *har sin Oprindelse fra disse Forholde*, er en Urimelighed, og at sammenlave Saadant, er ikkun et Forsøg paa at „give et luftigt Intet en stedegen Bolig og et Navn.“

Fuldkommenhed er hverken mere eller mindre, end at Væsener, Systemer og Organisationer er bleven fuldkomne. Afsondret fra disse, og en saadan Tilstand er blot indbildt og luftig. Apostelen Paulus forstod det saaledes og opmuntrede de Hellige til at „forarbeide deres egen Salighed med Frygt og Bæven;“ og i Epistelen til Hebræerne siger han: „Lader os derfor forbigaae Begyndelseslæren om Christo og skride frem til det Fuldkomnere.“ Han forstod det ikke saaledes, at Himmel, Eenhed, Broderskab, Saliggjørelse og Ophøielse var blot indbildte Herligheder og Tilstande, som Gud havde skabt og gjemt bort for at indføre dem i efter Døden. Men han tog det fra den sunde Menneskeforstands Synspunkt, og betragtede dem som Tilstande og Velsignelser, som de havde at forarbeide, at voxe i, og at skride frem til, idet de blev veiledte af Himmelens Aabenbaringer, Præstedømmets Myndighed og den Hellig-Aands Kraft.

Johannes saae, at den babyloniske Skjøge i de sidste Dage skulde have den Indskrift „Hemmelighed“ paa sin Pande, og dette er overalt fremstillet og lader sig tilsyne i den sekteriske Theologi. Eenhed, Broderskab og enhver anden himmelsk Indstiftelse er for den religiøse Verden aldeles fantastisk, og udgjør ingen Bestanddeel af deres virkelige Liv. Grundvolden for disse Tilstande er ikke lagt i deres Systemer; heller ikke danner de Spirerne og pleier deres Væxt i et Prøvestands Samfund, idet de paa samme Tid anseer Modenhed simpelthen som Høidepunktet for Udvikling, hvilket Høidepunkt, naar det er naaet, udgjør Fuldkommenhed. De anseer ikke den næste Verden som en Fortsættelse af denne — Begyndelsen af en ny Række af Tilværelse, men een aldeles fra Grunden af forskjellig fra den nærværende. Heller ikke anseer de den opnaaelig ved en forholdsrigtig Overgang, eller betænker, at, dersom der er nogen Rivning eller Vold i Gjennemgangen, bringes Tingenes regelmæssige Løb af Lave, og de forgaaer, inden de har opfyldt deres Skabelses Maal, og at Aarsagen ligger i Overtrædelsen af den nærværende fastsatte Indretning — Guds og Naturens Love. Mennesket betragtes ikke af dem som overgaaende i en Fuldkommenhedsstand ved et sagte, let og sidste Trin fra en Prøvestand, som er Resultatet af at det har adlydt alle foregaaende forberedende Love, og endelig, opnaaende, adlyder den sidste og indtræder i Herlighedsstanden. Nei, Forandringen — forestiller de sig — maa være mere omvæltende og vulkanisk, end noget vi kan tænke os.

De Forventninger, at Uenighed og sekteriske Spirer skal voxe til Eenhed og Broderskab, og Uvidenhed modne til Kundskab, er uhyre urimeligt. Dog er dette overeensstemmende med Nutidens almeenyndede Theologi, og med Religionsbekjenderes Standpunkt i Særdeleshed, og den hele Verdens i Almindelighed. De troer, at Kundskab om Gud og evige Ting i dette Liv er ikke al-

ene umuligt, men ogsaa at de, som gjør Paastand paa at besidde den, og som strider alvorligen for den, er mildest talt Bedragere og Bespottere. Hvad Sekterismen angaaer, dette spindelvævsagtige Broderforhold, saa er det næsten alle Nationers, Folks og Partiers Tilstand; og mange Christne, efter Navnet, vil forfægte, at Tilværelsen af Forskjellighed i Meninger, Splid og Kappelyst imellem Kirkesamfundene er gavnlig og nødvendig for Fremgangen af Verdens Omvendelse. Angaaende Samfundspolitikken, da er det almindeligen betragtet af de største og liberaleste Nationer som en Lov for en velindretttet politisk Huusholdning, at en Regjering kan kun virke kraftigen, naar den har en dygtig Opposition, og at den Enes Kraftesløshed vil ogsaa staae i Forhold til den Andens. Undertiden vil dog Nogle drage et lettende Suk, idet de udbryder: „Ak! hvad vi ikke kjender nu, skal vi kjende herefter; om der er Uvidenhed og Mørke her, saa vil der blive en Fylde af Kundskab og Lys der; omendskjøndt vore Interesser er deelte, vore Forbindelser svage, og vore Samfund mange i denne onde Verden, fuld af Sorger, Prøvelser, Kummer og Skuffelser — denne store hylende Ørk — dog vil det altsammen blive Eenhed, Broderskab, Lyksalighed og Fuldkommenhed i Himmelen.“

Men Samfundet maa helbredes fra denne fordærvede og kunstige Tilstand, førend det kan dannes og modnes til en fuldkommen. Derved menes ikke, at det skal vente, indtil det har tabt al Uvidenhed og Sekterisme, førend det begynder at skride frem til Kundskab, Eenhed og Broderskab. Dette er netop den Idee, som vi bestrider. Det maa blive en gradviis Forandring fra en Tilstand til den anden. Uvidenhed om en Sandhed ender, naar Kundskaben indtræder; Splid angaaende et Punkt ophører, naar Enighed og Overeensstemmelse begynder. Under Fremskridningen til Ophøielse kan Mennesket ikke med Eet stige fra Foden af Stigen til Toppen, men gaae op trinviis. Paa den anden Side kan han aldrig naae Toppen, dersom han gaaer nedad fra den Stilling, hvorfra han begyndte. Ei heller vil Splid og en sekterisk Spire voxe til Eenhed og Broderskab, eller Uvidenhed modne til Kundskab.

At udelade Forarbeidelsen af en himmelsk Tilstand, indtil Himmelen erholdes, er Snik-Snak; at lægge Slutstenen paa Fuldkommenheden, førend sammes Grundvold er lagt, er at vende op og ned paa Systemet for Udviklingen, og er en Umulighed. Det er i Modsætning til al Lov og Følgerigtighed, at en Person kan springe fra den yderste Uvidenhed om Gud og himmelske Ting ind i en Fylde af Kundskab om ham, ind i et Samfund, en Herlighed og Tilværelsestilstand, som, naar den sammenlignes med den, hvori han nogle Øieblikke tilforn var, er næsten saa modsat som Lys og Mørke, Himmel og Helvede. At Menneskene skulde leve i et forvirret Samfund her paa Jorden, og staae i Forhold til hverandre som Strubeafskærere, Blodsugere, Herrer og Slaver, regjerede af tusinde modstridende Interesser og Aander, men, faldne i Dødssøvnen, pludseligen opvaagne og finde sig indsluttede i hinandens Arme, og sammenbundne ved de stærkeste Baand af Enighed og

Broderskab, strider mod den sunde Menneskeforstand.

Vi dvæler ved disse Punkter, fordi Menneskene almindeligviis tænker og handler, som om den rette Tid til at begynde Himmelen og udsaae Sæden til en celestial Samfundsforbindelse ikke vil komme førend den næste Tingenes Tilstand, og at Fuldkommenhed da vil gribes i et Øieblik, i et Nu, af Væsener, som, for ikke at sige noget værre, er meget ufuldkomne her. Vi har korteligen bestræbt os for at bortrydde disse Anskuelser, og vise Nødvendigheden af at Spiren til et celestialt Samfund dannes, og dens Væxt dyrkes i en Prøvelses-Stand, og Følgerigtigheden af, at Guds Aabenbaringer, Rige, Magt og Herlighed begynder med Mennesket paa Jorden. Da vi nu har gjort dette, vil vi gaae videre i vort Æmne ved at gjøre en Anførsel fra Jesu Bøn, som han opsendte til Faderen, netop før sin Korsfæstelse:

„Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa mig. Paa det de maae alle være eet, ligesom du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og skulle være eet i os, at Verden kan troe, at Du haver udsendt mig. Og jeg haver givet dem den Herlighed, som Du haver givet mig, paa det de skulle være eet, ligesom vi ere eet: jeg i dem, og Du i mig, paa det de skulle være fuldkomnede til eet, og at Verden kan kjende, at Du haver udsendt mig, og haver elsket dem, ligesom Du haver elsket mig.“ Joh. 17, 20—23.

Dette Sprog er mærkværdigt; det er fuldt af Princip og Mening, og aabenbarer det høieste Maal for Gjenfødelsens Mission, og de Virkninger, som den vilde have paa dem, som i Sandhed blev Christi Disciple. Det betegner tydeligt et gjenfødt Samfunds væsentligste og almindelige Særkjende. Vi kalder det forsætligen et almindeligt Særkjende, eftersom det ikke blot er een af de mange Enkeltheder, som behøves for at udgjøre Guds Riges Fuldkommenhed; men det er ogsaa et Særkjende, som er stemplet paa enhver Enkelthed af en fuldkommen Tilstand. Det sigter til selve Aanden af Evangeliet — den sande Kirkes Eiendommelighed — foruden hvilken det hverken vilde være virkelig skjønt, eller istand til at give Verden Saliggjørelse, om det end som et System var nøiagtigt i Bogstaven og fuldkomment i Organisation.

Af alle Væsener, født af Qvinden, kan vi med Rette antage, at Ingen havde mere ophøiede Anskuelser om Saliggjørelsens store Plan, eller bedre forstod Evangeliets Virkninger paa deres Levnet, i hvis Hjerter det plantedes, end Jesus. Han var ikke, den Gang han opsendte Bønnen, talende i Parabler for de Spæde i Himmeriges Rige, men gik i ivrig Forbøn hos Faderen, som ogsaa forstod Gjenfødelsens Værk i dets høieste Betydning, og som er ligesaa fortrolig med Tilstanden af Samfundsfuldkommenhed, som med Midlerne, hvorved den udvirkes. Som det kan ventes ved et saadant Tilfælde, selve Aanden af Christi herlige Mission og Gjerning er indsluttet i hans Begjering til det Væsen, som havde sendt ham fra de høie Boliger til at være en Offring for Verdens Synder. „Jeg beder *ikke alene* for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa

mig. Paa det de maae Alle være *eet;* ligesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og skulle være eet i os." For dette Øiemed erklærer han, at den Herlighed, som var bleven givet ham, havde han givet sine Disciple, „at de maa blive fuldkommede til eet;" derved meddelende det Begreb, at de kunde ikke blive fuldkommede, uden at blive til *eet.* I Sandhed, denne Eenhed med ham, ligesom han er eet med Faderen, er Saliggjørelsens Høidepunkt, et celestialt Samfunds Herlighed og Fuldkommenhed. Derfor har vi givet det den meest ophøiede Stilling i Gjenfødelsens System, og anseet det som et almindeligt Særkjende paa en førløst Tilstand.

I sine Aabenbaringer ved Propheten Joseph Smith til de Sidste Dages Helliges Kirke, byder Jesus Christus dem at være eet, idet han erklærer: *„Og dersom I ikke ere eet, ere I ikke mine."* Saaledes seer vi, at Lærdommene og Aanden, udfoldede i Guds Gjerning i denne sidste Huusholdning, stemmer overeens med Christi guddommelige Mission, og med Meningen af den Bøn, som opsendtes af ham til Faderen.

Formedelst denne den sande Kirkes Eiendommelighed skal endog Verden kjende, at Gud sendte sin Søn Jesus til Menneskeslægtens Forløsning. „At de skulle være eet, at Verden kan troe, at Du haver udsendt mig." „Paa det de skulle være fuldkommede til eet, og at Verden kan *kjende*, at Du haver udsendt mig, og haver elsket dem, ligesom Du haver elsket mig."

(Fortsættes).

N o t i t s.

Hans Peter Berntsen af Kjøbenhavns Conference et udlelukt fra Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Indbetalte Bogpenge.

J. C. Klingbeck	250 Rd.	- Mk.	- Sk.
A. P. Trane	15 —	- —	- —
S. Gudmundsen	24 —	- —	- —
N. Adler	30 —	- —	- —
Summa	319 —	- —	- —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.